

kako vesel je bil! Nikdar in nikoli mi ni prišlo na mar, da bi mi Jože ne bil branil. Saj nisem bila vedela do zdaj, da je bilo tudi v njem vse ono kakor v materi, le da mi tega ni nikdar povedal.

Ali jaz — pa gospodinjstvo, kako bo šlo to? Ali naj živim vendarle kakor sem do zdaj? Kljub materini mržnji in kljub preprirom v hiši? Pa — sklenila sem, da se poprimem dela, naj bo že potem karkoli.

(Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

DREVO OB VODI.

„Bolno trepetajo moje gole veje,
neutešene želje so izzvenele
brez odneva v gozdu, ki se pritajeno,
zaničljivo vzdihom, tihim, plahim smeje.

Mraki so zbudili v meni skrivne sanje
o ljubezni mehki ko večerne pesmi — —
njih samotni soj boječe je ugasnil,
ko jasno in žarno dahnil vanje dan je.“

Trudno nad vodo se veje so nagnile
svoje slike v valih so se dotaknile
hlastno, strastno... in v osamljenosti
se drevó bolestno slastno opazuje.

Ko je veje — želje uklonil v togi nemi —
— rezke vihre mu ljubezni so objemi —
le še utripom svoje duše prisluškuje.

